

הלו^ת שפט כימן שעב שעג

(קמ"ב) מתר להאכיל לבהמתו מפנו בידים:

שעג דין שתי גזותראות בשתי עליות, ובו סעה אחד:

א *שתי גזונטראותו* (פירושו, נסרים בולטים משלפת תקורת קולנית לרשומות-קורפיטים, רשות) הובילו
ב שאם בקשרו צי' צי' כ שטן-זקוקה

באר היבש

באור הלבנה

הפרשה, (ק) והบทים שיכים כל אחד להזכיר אהבה מפני שעתהבים כל אחד לזכור אהורה, ולא ערכו שמי קצארות בסדר ולכך פשיטמגע הדריש מגב עשרה טפחים, שני הפתים ואסריין בטולו, בין שלא ערכו החזרות יחד וכן פרוץין וזה ופנוי נס. והנה לאלה נכח חילק עלייו וסובר דאי נפקאהינה, אלא כל שהוא עזעם בעלה טפחים לא מבני נפה, והרב דון משמע בשלחה רוחו שמהלך ימים על ידי קדיצת השם שבאמת ויש לכל אחד גROL של חלק נפה, וממחר ספס פרשי' ולא קצת תולסיה בשם רבבי קם, וכן פשטן במלתשתך דהקסבר ספס כרעת רשות' ונבקה דבר רשות' קשא פטח לחצר אהרת ולא ערכו החזרות ייחד, היכנספסלך השם אופירין זה על (הו: קמיב) מפרק להאכיל. זמינו פשיש תקירה בקדושים (או שהתקן מטה ימסיק באקטע הבית, פג'). (קד) דע אין לחש שמא יתמעט מעשרה ולא זכישו, דכינן דראכיא תקודה, כי מחלוקת מעשרה מנכרא מנקא, ואפללו אם לא ערוץ לא סתם בהחותטפורו. וכן עקרה, דתרכז רואשים סבון לא לה כרעת רשי' מהמשנה גוזנרא קאי אנסה, ואפללו הци בוה שלא נגיד זה לא מהני, הלא הער קרבניה יונסן וטבש' א' וטראט' א' וטראט' א', ומה שקהשו הטעות על פירושו בקדשו בחורש כרכש' א' וקריב' א', ענן שם:

במפעדים), שלא יוכל לשלוט בשפתה: (ב) הרי הוא בפהה. פריש, וצל"ז'ריה מפרק לטלטל בשתי החרות² מבהלה נזהה, דהיינו שיש נסרך בינו לבין נחכ ארכען, הרי יכול بكل לילך מטבח קעליה וו להעלה שבעגנו ומצחידים. וכוחם הפריזיגדים: וראקא כמו שציר המחבר, שקיי בזונטאות בזוטות מן קעליות שיעש בון דירין, וקמא לאן לעיל בסיקן שעב קעיז ה דשני קיטים יובלין זערב דרכ פסח שביביהם אפלו הוא ?מעלה פאנדרה טקחים, אקלם את קמי קראי גנאה בלוטות פשחי חזרות לא פגמי, יין שהיא למלטה מעשה טחחים, ואסיך זיכל לפסע بكل מה לה: (ד) ואם אין דפוקך וכו'. קינג, שאין בין גזונטנא קפסק אויד רוק פחות מארבעה טחחים, ואסיך זיכל בנסר, (ה) דינא היל. פנו בנסר, (ו) שיכולין לערב ניד כישרעה, ואם רצוי (ז) מערנן שניטס³. (ז) ווועקא שסמכה הגזונטנא זו לוז לא קה בארכן כל הכלל, קאלו אם קה סימיקען (ז) בארכן כל הכלל און שהניה נטש הסטיך זו לו בו יוואר מעשר אפוט, או מערין אחד ולא שטטס⁴: (ז) ואם רצוי, כל אחת יכו'. ווועקא פשאיין הטער מהזיך רוק מארבעה טחחים עד עשר אפוט, אבל את הווא מרכץ בנסרים יותר מעשר אפוט, מעברן אחד וללא שניטס. ודע, דמה שארוכין לעזב זיך דה הווא זיך להעיל שיעיה זיכולין כל אכם לטלטל צל השזונטנא וכן לחצאר ברו כילם ששבתו בעביה, אבל מכל מקום אפלו לא ערנו זיך, יכולם כל אכם לערב לעצמו החצאר עם בפז וועליה של': (ז) לעצמה. ובאמת זה גורז מפרק לכל אחד פרוץ למקום ברו ואוקרי זיך על זה: (ח) מישוקה למונחה. רוזה לומר, משוכה נפקה'ן חברתה⁵ לצד מנוחה⁶: (ט) איקט יוכילים לארב נידר. שבשיטן דינס⁷ מזו, (ז) בזוא מקאן-זוויה של זו לוזו⁸, ופנטא בערונ-זוויה לא עטידי אינשי: (ט) וגס, לפ' שאן-בש' יש אלא באלאסן עומר, מתירא אדים לעבר זיך: (י) דשוב שפיד וכו'. פרוש, הקוי פאלו הנסיך שבין זו לוז, אלא שוו בובה מארע, דמה שאמר זיין ברכזוק בז' בגביה, הגוי שמרחיק מה מה יורה מארבעה טחחים באיר שבן זו לוז, אלא שוו בובה מא

שער הצעינה

(ק) **קג' א-ברקס** וכדמוהה בפרקוש רשי': (ק') קרייט'ב'יא לפרקוש בש': (ק'') קרייט'ב'יא לפרקוש כקודות: (ק'') ג'קרוא ובפוקים: (ק'') ג'ברוחה שלשה פלקהנה, או' שגב'ה צשנ'יה אין פטידין בקחיה גאנט צוֹבְּגָן (ער'יש וווערטש אונדרא), פראטש קרייט'ב'יא גאנט, שעאיינ' שט' קהימ זיך בית חזה בלא קחצ'ז'ת אללאה ספַּן וועת פְּסִיךְ בין שטי' הַקְּדוּשָׁה, אַרְךְ עַיִן, דָּבָלָה דָּקְעַבְּן חַלְקָן דִּירְוָן קְבִּיתָן גַּעֲזֵר שְׂזֶרֶךְ שְׂתָּאָה מְעַטָּה תְּקָרָה וְלֹא לְחַלְיקָן שְׂנִי חַזְּרָה, דָּהָא פְּכוֹן צְלָלָא בְּאָה מְקֻנָּה קְלָל נְסִיכָן דִּי, וּבְנָלְלָה בְּשַׁלְקוּדָה, (עַדְךְ עַזְּיָה): (ה') רְבָנוֹ הַתְּמִימָן, וְעַזְּקָבָדָהָן שְׂנָדוֹבָהָן קָאָד עַל פְּרוֹשָׁן רְשִׁיָּה שְׂכָלָשָׁה אַסְרָה:³⁾

(3) **קג' א-ברקס וויא'**: (ק') לאַלְשָׁן יְפָנִ'יא אַבְּרָהָם ומַפְּרִעָהָבָד, הַלָּא קְפִירְעָהָה, וּבָן מַבָּבָּרְגָּרְדָּה, וְאַבְּנָן הַהְרָגָא: (ק'') וְאַבְּנָן הַהְרָגָא הַהְרָגָא: (ק'') לאַלְשָׁן יְפָנִ'יא לְסִלְלָל מַפְּצָר לְפָנָר כְּלִימִי שְׁבָטוֹרְבָּא, וְזָם עַל סְמִיכָה הַצְּדָצְעָנָה גַּוְאָלָה לְאַקְרֵי יְבוּלָן לְפָלָל כְּלִימִי שְׁבָטוֹרְבָּא בְּפִוִּית, דְּהָא רְשָׁוֹת שְׁנִים קְדָלָה כְּלִימִי שְׁבָטוֹרְבָּא בְּגַזְוּנָה:⁴⁾

שְׁפָא בְּהָדָי מַתְּרַעַנְתָּל אַפְּלוֹן בְּלִי שְׁוָבָּה פְּלִילָה, דְּלָא עַדְךְ כְּאֹתָן שְׁבָעָן רְשָׁתָה אַהֲרָה, מַשְׁתָּה שְׁאָרָן קִינָה לְתַשְׁמִילָשׁ פְּרִידָה מְמוֹן בְּתִין: (ק'') מַקְאַבְּרָהָם וְשָׁעָה:⁵⁾

(4) **קג' א-ברקס פְּרִימְגְּדִּים**: (ק') טִיר, דְּהָגָה בְּגַנְגְּאַבְּרָהָם וְטִיר: (ק'') רְבָנוֹ יְזִינָה, וּבָנְכָבְּ קְרִיטְבָּא:

הילכות שבת בימן שבע שעג

ביאורים ותוספיטים המשך

[משניב שם]

אפלו הוא לכעלה מצעריה טפחים⁽⁶⁾.

(6) מושט שקריע הבית נחשבת כאיל מולאה בספטלים וכלו בית, אך נוח להחשמש שם בס מקומ שגובה יותר מאשר טפחיב, ראה מה שכתובנו בוże לעיל (שי' שבת ס"ק לו).

[משניב ס"ק ה]

ואם רצוי מערכין שנים⁽⁷⁾.

(7) וכן מפורש ברבורי תוט' (ערובין עט, ב ד"ה וכו') שאם רצוי מערכין שנים. ופירש הבה"ה, שותט' מודברים באופן פרוצות במילואן או מיותר מי' אמות. שאו הוו מערבים דוקא אחד בינו דין הרץ פחota מ"ר. והט' (ס"ק ב') פירש כוונת התוכי' שנערכות שנים הינו הביטח והחצרות, אבל המחותראות אסורות שכן טפחוות זו לו בפחות מ"ר עפחוות. והגראי כתוב שמקור הרמ"א מחותראות וכון הוא בוטשפותא. והקשה החזויה (אויח"ס סי' צו ס"ק לו), שבמטפתה מפורש להחפר מותס, כתוב שעריך להגיה בהוס' שערכותא מפורש להחפר מותס, ופירש שכן כוונת הגראי.

[משניב שם]

כברובין אדור ולא שנים⁽⁸⁾.

(8) הינו דוקא לעין לטלטל מובהה לגוזויה, שאם לא עירבו ביניהם אסור לטלטל לשם. אבל הבתיים והחצרות, כתוב החזויה (ש"ס) שפישט שערכון שנים, שורי החצרות לא פירצו זו לזו.

[שעה"צ ס"ק ג]

דלא בפרק⁽⁹⁾.

(9) שפירש (אות ג) את דעת הרמ"א שפסק בהרשבי' (ערובין עט, ב) שמערכין אחד ולא שנים. והאחרונות רדו את דבריו, שהרשבי' זכר בזאת שגהותראות טפחוות זו לו לב אחד אווק המותל או ביותר מי' אמות. ולכך אין יכולת לעורב כל אחת לעצמהו, שדרין פרוצות זו לו במלואן או ביזה מי' אמות. אבל הרמ"א מדבר בכך שhaven טפחוות זו לו בפחות מי' אמות ולא לבן אורכו, ולכך אין יכולות לעורב כל אחת לעצמה.

והחו"ה (אויח"ס סי' צו ס"ק לא) בתב, שלישי המשניב איתן מזכיר בזאת שצין השעה"צ שהפרישה חולק על האופן שאית פרץ במילואו ועד עשר'. משוב שם הפרישה מודה שבאונן ולהלן עלה מאך היב רציצים מערבים שנים, כיוון שהחולק שהחיק יוצר מ"ר נון בפס' ד ומועל לחבירו בין המחותראות וכוונת הפרישה לאופי שהן פרוצות זו לו במלואן או ביזה מי' אמות, שבזה סובר הפרישה שנחלקו הרשביה' והט'ו, שלדעת הרשביה' מערבים דקיא אחד וכי פסק הרמ"א להבלת, ולדעת תוכי' גם בזה אב רצוי מערכיב שנים. (אמנם, להלכה גם לזרע החזויה אין מערכיב שנים אב זון פרוצות זו לו לאורך כל המותל, משוב סוכור שהוס' מודרים לרשביה').

[משניב ס"ק ז]

אלאם על השטה שפננד העקר⁽¹⁰⁾.

(10) מבואר ברבורי' שהחותרא מוחלקת לשיטות, ולפי זה הוא הדרין גם באופן שמקצת מהחותרא קרובה זו לו בפחות מ"ר טפחוות. ובאר החזויה (אויח"ס סי' צו ס"ק לט) שלדעת המשניב מודדים זאת בפרק שמותחים חוט מזוזת הפעט לעצם הבזת, וחותלק של הגותרא שרוחוק מהגותרא שמלוך יותר מאורבעה טפחיב מorth, המשך בעמוד הבא

בשני צידי רשות הרmob ושלא בהבנת האחרונים בראשי', אך נהן נסר' ביה' הרמ"א שכבר שבספות מרביתם הוא מושב', ואה' רביה הגריא שbownto לדברי' הוות'.

אם מגן השעה"צ (ס"ק א) כתוב, שכבר הדרבין הוא פירוש ובו יוזמת עירובין כת' ב בופיע היוזף דקה נתן. שכבר שמודבר באופן שהחותראות עמידות זו בצד זו, ואם המרחק בין המחותראות יותר מארבעה טפחים צריך להעמיד נס'ר. ועל זה כתוב הרמ"א שאם המרחק הוא פחות מאורבעה אין ציריך נס'ר וכן כתוב המיד משנה (פ"ג מהל' עירובין היוזד) בשם הרשביה' עמודה הקודש בית נתיבות שיד ס"א) וזהא בבי'.

[שו"ע שם]

יכן אם קיימת אחת גביה' מהבקרכג⁽¹¹⁾.

2) בותה ג' 

[שעה"צ ס"ק א]

שמפקש באנן אחר⁽¹²⁾.

(3) והיינו שהחותראות בולטות זו אצל זו לאורך הרחוב. ראה בתקרבה.

[משניב ס"ק ב]

שיקבע דפער בפקסקרים⁽¹³⁾.

(4) והחו"ה כתוב (אויח"ס סי' צו ס"ק מ'כ). שאף אם לא קבש במסגדים, אם יוכל את הנגר למוקומו, וכן אם הנגר כבד שכובדו קובעו, הרי הוא מועיל להחריר לטלטל בין המחותראות. אם מגן למשעה כתוב שנראה שהנגר מועיל גם בשאיו כבד ולא קבעו במסגדים, משוב שוגג כשהוא מונח רק למן נחשים להו רשות היזה, וכן חשב קבוע בלזן רשות הדחד קיימת.

[משניב ס"ק ג]

על-יריזה מקר' לטלטל בשדי' החרוזות⁽¹⁴⁾.

(5) כוונת שאץ שאץ אפשר לטלטל מחרץ לחרץ בין רשות מפקחת הרביס ביזה ג' 

שאי אפשר לטלטל כלום או מה זה גם אי אפשר לערב יחדן, מים ובירלים לערב שורה, כדי שורה מותה לטלטל כלום ושובתו בחזרה זו לחזר אחורית דרך העליות. כוון שהנגר מוחש לפתח בין העליות.



הילכות שבת בימן שבע שעג

ביאורים ומוספים המשך

ברשיי נראה הקורתה שמדובר שהנחותראות מטלות זו לעדר זו



שחנותראות שמותרו זו נגזר זו [ראיה לעיל בהקורתה]. וכי פירש הטור, מחייב בונת השוע והמשוני' בגין.

[משנ'ב ס'ק ט]
ובוא מקנוןיות של זו לו (זוזו¹³).

(13) להבנת הדברים יש לזכור, שהתוס' (ערובין עט, ב, דיה וככ') הקשו לפירוש רשיי שמדובר שהעמד נסר בין האגותראות, שאם אין אס' בשודאות אין זו נגזר זו ויתחשב נפתח על ידי הנטר שביבתק. והרשב"א



עד תירץ הריטביה. שכן שוגטר שעמד באורו, כשהוא באלאטן האנשים מפחדים לעבור עלי, וממולא אין לנסר שם פתח.



המשך במילאים עמוד 26

ואילו חלק הגוונרא שקרוב فهو מרובה טפחים, אסור כלו עד לבטל הבית כוה ז'ג¹⁴.

והקשה החוויא, שלרבוי והוא אסור לטלטל גם בעדי הגוונרא שלא בנד הנשר, שהר' ה' פדריזם במילא א' לאמצע הגוונרא שנארה. לבן פירש שמוטוחב חוט מזות הפגם על פין רוחב הגוונרא, וכל הגוונרא מותר חוץ מהחולקabolot כוה ז'ג¹⁵.

שהוא מחייב לנפטר הגוונרא ונדרין בפרק בmilao.



[משנ'ב ס'ק ח]

ריצה לממר, משקה ממקום חבירה (לעד מורה¹⁶).
(11) כוה ז'ג¹⁷



וכח הטז (ס'ק ג.) שלפי הטעם הראשון אם ייחזו את הנטר באלאטן אבל לא בקרין זות בוה ז'ג¹⁸, יוציא הנסר אף על פי שהוא עמד עוקם. מאוחר, דעת החוויא (אריך ט' צו ס'ק ב'א) שאין חילוק בין אם הנסר מונח

(12) רשיי פירש (שם עט, א דיה ז) שמדובר שכחטרא אחת בוללת לציד רשות הרבים יותר מחברנה, ולהעת האחווניב

